

מונולוג של יוסף טחן בכלא בקאהיר

ליטיות. תעשו משהו העירעורים של כולם התקבלו. רק אני ככה. אני הברחתי את הכמות הכי קטנה של סמים. מבין אלה שישבו איתי. יש אחר שהגיע עם טונה וחצי של סמים. המצרים העבירו אותם לבית-סוהר אחר, ורק אני נשאר כאן ורואה את כולם יוצאים. לפני חודשיים נכתב באחד העיר תונים כאן שתלו את כל האזרחים ש נתפסו על עבירות-סמים — שקר וכזב!

כלל לא רציתי לרדת אלייך. ידעתי על הביקור מהעיתונים. אתמול פורסם על כך ששגירות-ישראל במצרים פנתה לבקר אותי. הבנתי מהכתוב שהביקור יאושר. חשבתי שתבואי אתמול. אתמול בבוקר כבר באו לספר ולגלח אותי. סירבתי, לא רציתי לראות אף אחד. גם עכשיו לא רציתי לרדת, אבל הם התחננו לפניי: "בחיך יוסף, תרד!" רציתי לרדת במדים של הכלא, כרי

מה שעשיתי, אבל שיטפלו בצד ה פוליטי! דווקא היו תקופות שבהן הייתי אופטימי, עכשיו אני מאוכזב. לכן לא רציתי לצאת אלייך, אפילו שבאת במיוחד מתל-אביב. רציתי לעשות שביתת-רעב. המפקד הזה שיושב איתנו (בדרגת תת-גונדר) נכנס אליי מבוהל לתא. הוא דיבר איתי ונתן פקודה להכפיל את כמויות האוכל שאני מקבל. שאלתי אותו: "מה, אתם משמינים אותי לפני התלייה?"

קיבל 25 שנים על הברחת אופיום אצל אותו השופט ששפט אותי, אעדל צידקי. כמה הברחה? 700 גרם! ביומיים האחרונים עשיתי להם (שילטונות-הכלא) כזה ברדאקו! מה עשיתי? הרמתי אפילו את הקול פעם. אז הם מכבדים אותי. הם כל הזמן אומרים לי: "אנחנו מגדילים אותך ומגדילים אותך..." מה פירושו? עושים אותך כזה גדול, שיהיה אפשר לעשות עלי עסקות עם ישראל!

"גם אני אהיה אומניתי כשיתלו אותי!"

שוב ענו לי: "אנחנו פה מגדילים אותך!" יוסיים באים לבקר אותי כל ה גדולים של המישטרה והכלא. מאז יום החמישי. הם מסבירים: "לא באנו הנה במיוחד כשבילך, אבל אם אנחנו כבר פה — אז..." אני אומר להם: "ברוכים-הבאים!" אני חריג. מעולם-מעולם לא נתלה כאן זר על סמים!

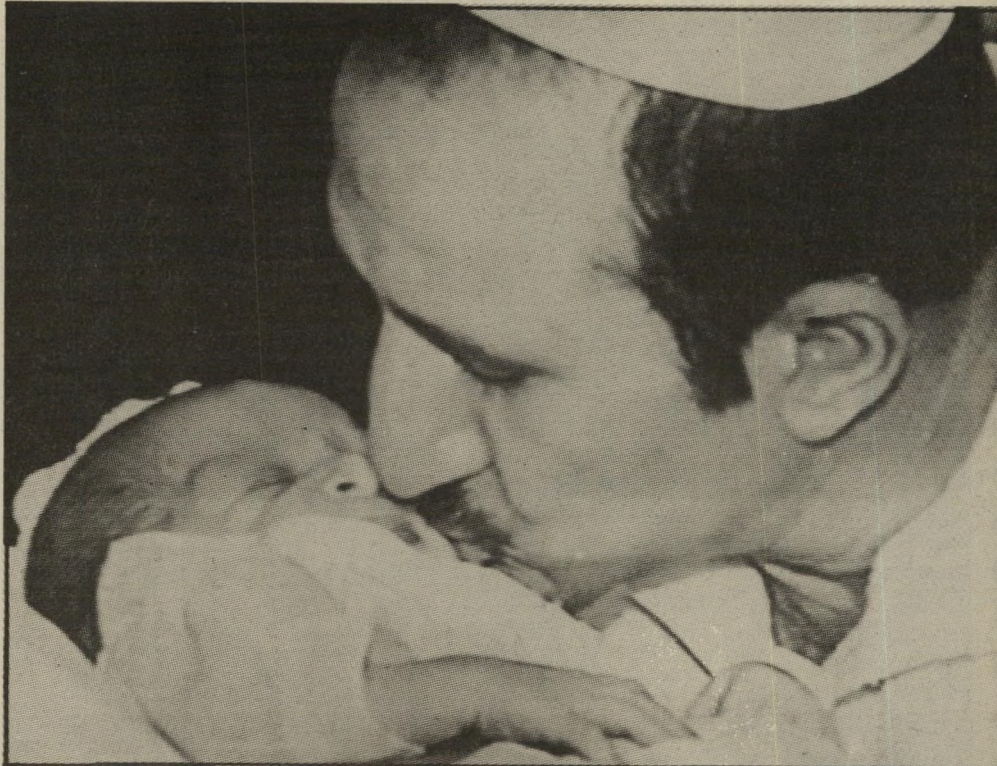
עורך-הדין נעלם!
אם נכנסתי לעסק הזה של האסמים, זה בגלל הכלכלה של

אני עונה להם: "תנו לי להיות קטן ולצאת מפה במהירות האפשרית..." הרגשתי היא מאוד גרועה. מאז היום החמישי הם דווקא מנסים לשפר את התנאים שלי. עוד באותו היום, יום השמיעה על העירעור, הביאו לי רופא מיוחד מבחוף. הוא ברק אותי כללית. אני הרי חולה סוכרת. יש לי כאן קשרים טובים, ככלא. בירדתי. אמרו לי: "מנסים לארגן לך חנינה רפואית..." בינתיים עומדים לתלות אותי. עד עצם היום הזה לא זכיתי לראות את עלי אל-דגל, עורך-הדין שלי. לא ראיתי מעולם את הפרצוף שלו! מגיע לי עונש. מגיע לי באמת על

במשך היום החמישי הייתי מתוה נורא. הקשבתי לכל מהדורת-חדשות — כלום. אז חשבתי, קיוויתי, שאם אני לא מוכר בחדשות — אז אולי הכל בסדר, והעירעור התקבל. לך תדע!

על הביקור הקודם של עורך-הדין לידסקי (לידסקי לא הורשה אז לראות את טחן, והתקבל רק על ידי מפקד-הכלא) נודע לי מהעיר תונים. לא מסרו לי את המכתב שהוא

שתראי באמת את מצבי, ולא בכגדים האדומים האלה, שקניתי בכספי. הם עלו לי 15 לירות, כן, הכל אפשר לקנות פה בכסף. למי שיש פה כסף בכלא — הוא מלך.

התמונה האחרונה של טחן: בברית-המילה של בנו. אתם משמינים אותי לפני התלייה?

ביום השישי בבוקר אני פותח את הרדיו — טראח! אגב, את הרדיו שלי החרימו. אמרו לי שזה מפני שהוא קולט בשני גלים. זה היה כי-12 בדצמבר, לפני חודש וחצי. מעניין, כל יום באו, ברקו אם יש סמים בתוכו, ופיתאום החרימו אותו, בתירוף כזה מגוחך. בכלל, גל אחר לא עובד. זה לא נכון.

"תנו להיות קטן!"
אחרי-כך כבר ראיתי את התמונה שלי, עם כותרת גדולה באל-אח'באר. הייתי בטוח מההתחלה שזה יהיה גורדין מוות. הייתי בטוח שהעירעור שלי יירחה. מדוע? כי זה פוליטי. פאקיסטאני בשם מוחמד אסלם

השאר לי. נודע לי עלייך במיקרה, כשירדתי 12 ימים אחרייך. דברי, דברי חופשי! אני לא שם עליהם (על שילטונות-הכלא) במצבי כבר איך לי יותר ממה לפחד!

"אני מוכן להישאר כאן 25 שנים. שרק לא יתלו!"

גורל העירעור על פסק-הדין נודע לי ביום השישי כי-6:30 בבוקר מקול-ישראל.

אני חייב ללבוש בגדים אדומים, כי אני נידון למוות. לא משנה להם מה אני לובש העיקר — אדום! היינו 11 נידונים זרים למוות, על עבירות-סמים: שלושה מסרר-לנקה, שלושה לבנונים, פלסטיני, שני מצרים וצרפתי. אני הייתי השביעי כיננים. כאשר מישפטי נדחה ונרחה, הבנתי שזה מפני שאני ישראלי, זה הפך למישחק פוליטי.

כשהקונסול (יצחק עטר) בא אליי ביום הרביעי, יום לפני שנדחה ה עירעור על גורדין-המוות, הסברתי לו את מצבי. כל הזמן מחיתי על כך. אמרו לי: "שב בשקט, ואם יתברר שזה עסק פוליטי — נעשה רעש!" אחרי שהאוכל נשרף, רק אז מתחילים לטפל... העירעור שלי נדחה מסיבות פו-

התמונה שמסרה דפנה ברק לטחן: האשה והילדים. אל תתנו לאשתי להגיע הנה!